

[Robert Christensen.]

klargøring af paragraffen, og det vil vi gerne stemme for. Hensigten med ændringsforslag nr. 2, stillet af udvalget, er, at der kun udbetales det beløb til lønmodtagerne, der ville blive tilbage, efter at deres kildeskat var trukket fra. Vi må indrømme — efter at have modtaget en deputation fra såvel LO som Arbejdsgiverforeningen — at hvis ikke vi kom med dette ændringsforslag, ville vi jo have gjort kildeskattekrav, som efter konkursloven ikke er en privilegeret fordring, til en privilegeret fordring. Det mener vi ville være forkert, og derfor tilslutter vi os ændringsforslag nr. 2.

Så har jeg vist nogenlunde gennemgået disse ændringsforslag. Vi vil altså anbefale, at man stemmer for de ændringsforslag, der er stillet af venstre.

Så er der til sidst ændringsforslag nr. 5 stillet af arbejdsministeren, som giver ministeren bemyndigelse til at bestemme, at beløb under en vis størrelse ikke skal opkræves. Det er efter vores mening en delvis indrømmelse af det rigtige i vores argumentation, at det er et besvær, en byrde, vi lægger på arbejdsgiverne, og vi har sådan set megen sympati for dette ændringsforslag, men da vi foreslår, at paragraffen, som ændringsforslaget er stillet til, skal udgå, vil vi anbefale, at man undlader at stemme vedrørende dette ændringsforslag.

Erik Hansen: Det er næsten svært at tage afsked med dette lovforslag på den måde, at når det nu er vedtaget, så ser vi det ikke mere, for det indgik jo i valgkampen med en betydelig vægt. Her tænker jeg på den agitationsfolder, som blev udleveret under valgkampen, og hvori man sagde — som jeg citerede under første behandling — at blot en femmer giver tryghed. Det var i en tryksag, der er pyntet med arbejdsministerens billede, og jeg ser en arbejdsminister, der er veloplagt, eller også er det et lidt ældre billede. Der står heri:

„Der er forskel på politik. Socialdemokraterne ville aldrig have ført en så erhvervsfjendtlig politik med massekonkurser og dermed følgende arbejdsløshed, at lovforslag som dette skulle blive nødvendigt.“

Og man fortsætter:

„Omstændighederne har imidlertid tvunget socialdemokraterne til gennem fhv. arbejdsminister Erling Dinesen at fremsætte femmerforslaget — et lovforslag, VKR aldrig kunne have fundet på. Læs om forslaget og ha' det i erindring på valgdagen.“

Nu er valgdagen jo ovre, ligesom materialet her er blevet lidt uaktuelt, selv om jeg stadig væk vil sige, at billedet ligner nu alligevel på mere end én måde. For sagen er jo den, at den iver, hvormed man har behandlet dette lovforslag, og det antal møder, som man har holdt, og også det opbud af ministre, vi har her i dag, kunne tyde på, at sagen ikke er helt uaktuel. Jeg ved ikke, om kirkeministerens tilstedeværelse har en særlig baggrund.

Men nu har vi altså lovforslaget her, og der er jo al mulig grund til at tro, at det også bliver vedtaget, selv om det er fremhævet i folderen, at det kun var i VKRs tid, at lovforslaget havde nogen særlig aktualitet.

Det lovforslag, som bliver debatteret i dag, giver efter mit partis opfattelse naturligvis lønmodtagerne en bedre sikkerhed i tilfælde af konkurs. Det sikrer feriepengene, og det giver nogle mere bastante regler for pensionsbidraget. Så langt er alt for så vidt i orden. Det er ting, som man må sige godt kunne have behov for at gennemgå ændringer. Det er da givet, at lovforslaget indebærer fordele. Når en virksomhed træder i likvidation og standser sine lønudbetalinger, er der naturligvis behov for, at de lønmodtagere, som står uden en konstant udbetaling af løn, kan få deres penge igennem fonden og ifølge lovforslagets bemærkninger kun skal vente i ganske få uger.

Jeg tror også, at ordningen med at lægge administrationen i et organ, som i forvejen eksisterer, nemlig ATP, er den rimeligste, man kan finde.

En ting, som også er blevet diskuteret, er, om den offentlige sektor i tilstrækkeligt omfang er solidarisk. Her vil jeg gerne pege på et bilag, som vi har fået, og som er svar på et spørgsmål, vi har stillet. Her fremgår det, at af 1.936.000 lønmodtagere er 545.700 engageret i offentlige virksomheder, og når hver fjerde er offentligt ansat og det offentlige netop betaler ind til fonden, er det offentlige i høj grad solidarisk.